

DEN 2

I ldyž mě včerejší hostina trochu rozveselila, pořád jsem byl jenom slizoun. Všechno okolo mi to připomínalo. Voda v bažině byla jedno velké zrcadlo a já jasně viděl, jak jsem ošklivý. Přiznávám, že nejsem tak ošklivý jako lidé, ale nemám k tomu daleko.

*Největší problém při lovení hráčů
a jejich konzumaci je ten, že
po sobě zanechávají nepořádek.
Mají moc vrstev!*

Musíme nejprve lousnout do látky, která je zahaluje, abychom se dostali k zajímavějším částem.

Když jsem se díval na zbytky hráče, kterého jsem právě spořádal, všiml jsem si něčeho zajímavého.

Vždycky nosí oblečení a zbraně. Nikdy jsem neviděl hráče bez oblečení. Vždycky jsem si myslel, že jim to slouží jako obrana, ale...

Co kdyby existuje jiný důvod? Co kdyby nosí oblečení, aby zakryli, jak vypadají? Konečnou se na ně za to nemůžeme zlobit. Lidé jsou od pohledu nechutní.

Nemají ani krásnou zelenou kůži jako my. Bylo by logické, že chtějí všechnu tu hrůzu schovat pod oblečení, aby vypadali trochu lépe.

Jalmile se mi ten nápad dostal do hlavy, už jsem se ho nedokázal zbavit. Když může hráč změnit svůj vzhled díky oblečení, slizoun může přece udělat to stejné. Jsme druh nadřazený lidem. Ví se, že slizouni jsou nejchytřejší mobové v Minecraftu. Vzrušením jsem poskočil, když jsem začal přemýšlet nad svým prvním oblečením. Stanu se prvním návrhářem oblečení v celém Minecraftu. Slizouni z celého světa budou stát dlouhé fronty, aby si pořídili jeden z mých výtvorů.

Ale z čeho je budu vyrábět?

DEN 3

NESNÁŠÍM BÝT SLIZOUNEM. UŽ JSEM VÁM TO ŘÍKAL?

Ano? No tak teď to nesnáším ještě víc. Chcete vědět proč? Je absolutně nemožné, abych se obléhl.

Prozkoumal jsem lidské oblečení ze všech stran, abych pochopil, jak bylo vyrobeno. Trochu jsem se styděl, učit se něco o hráčích. Jeho zbroj byla vyrobena z kůže, což byla obrovská chyba, pokud chtěl ochránit tu svou. To je tedy nápad. Jak může někdo věřit, že kousek kůže vás může zachránit před slizounem? Nicméně kůže byla dobrým začátkem pro výrobu mého oblečení. Prvním úkolem bylo najít kůravu, což se ukázalo být těžším, než se zprvu zdálo.

Těchto zvířat je vždycky všude spousta, když jsem ale jedno potřeboval, slehla se po nich zem.

Poskaloval jsem do všech stran nahodile asi hodinu, vlastně ve skutečnosti to bylo pouze pět minut. Nikdy nejsem moc trpělivý, když mám v hlavě jasnou představu. Konečně jsem zaslechl zvuk, který jsem hledal. Vydal jsem se ve směru bučení a uviděl opuštěnou krávu volající o pomoc. Nacházela se na malém ostrůvku obklopeném bažinatou vodou. Šloda pro ni, že jsem přišel první zrovna já.

„Tady, malá, malá, malá,“ smál jsem se na celé kolo, když jsem na ni skočil, abych ji povalil do vody.

BÚÚÚ!

Kráva zoufale zabučela, aby přivolala své stádo na pomoc, neměla ale žádnou šanci.

Brzy už budu mít krásný kousek lůžka, který přetvořím v nádherný model.

Tady jsem narazil na první problém. Hráči mají výstupky, které jim vyčnívají z těla. Myslím, že tomu říkají ruce a nohy. Díky nim drží oblečení na místě. Slizouni ale nic takového nemají. Jsme jen velké slizké bloky. Bylo obtížné najít nějaké jiné řešení.

Pokusil jsem se vytvarovat, abych vytvořil iluzi zajímavější postavy, lůžka po mně ale pořád jenom klouzala. Nejhorší bylo, že čím víc se otírala o mé tělo, tím víc klouzala, což mi hodně komplikovalo situaci. To, co na začátku vypadalo jako krásný kus lůžka, se zmenšovalo, až vznikl jakýsi stepek, který jsem musel vyhodit.

„BYLO TO K NIČEMU!“

Znechuceně jsem se zašklebil, protože jsem byl frustrovaný, že nejsem schopen vytvořit něco pořádného bez výraznějších obtíží. Vždyť to vypadalo tak jednoduše.

Během dne jsem dostal hlad, vydal jsem se tedy do vesnice. Obvykle se ke skupině lidí nepřibližuji. Nebojím se jich, ale nemám náladu odrazet výpady, které pal přicházejí ze všech stran. Nicméně tentokrát jsem neměl na výběr.